

Μαθράκι-Ερείκουσα-Οθωνοί ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΦΟΥΣΚΩΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΗ ΙΩΡΔΑΝΟΓΛΟΥ ■ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΗΛΙΑΣ ΚΟΣΙΝΤΑΣ

*Εδώ σταματάει η Ελλάδα.
Ή αρχίζει. Μια αποστολή
ανοιξιάτικη, με απρόοπτα και
συννεφίες, που χαράσσει πορεία
Βορειοδυτικά, προς τις λιακάδες
της Αδριατικής. Τα σουέλ του
Ιονίου μάς οδηγούν στα τρία
μικρά νησιά που αποκαλύπτουν
τα μυστικά τους στους λάτρεις
της θαλασσινής περιπέτειας.*

Μαθράκι ΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ

ΤΟ ΞΕΡΑΜΕ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΒΟΜΑΣΤΑΝ ΜΑΖΙ. Η πρόγνωση έδινε κάτι ζόρικους νοτιάδες και μόνο μια «τρύπα» της κακοκαιρίας προς το μεσημέρι. Ετοι έγινε. Το πεντάμετρο φουσκωτό μας άρχισε να γλιστράει πάνω στα βουβά κύματα του Ιονίου με ρότα προς το μικρό Μαθράκι. Παραπλεύσαμε τη βραχονησίδα Διάπλο, είναι σφηνωμένο το ξωκλήσι του Αη Νικόλα. Το λιμάνι στις Πλάκες είναι σχετικά άνετο αλλά μέχρι την άνοιξη πήζει από τα φύκια που βάζει το Πουεντογάρμπι. Ελαιώνες και κυπαρίσσια σκεπάζουν το Μαθράκι από τη μια του άκρη μέχρι την άλλη. Ανάμεσα στις δύο άκρες του η Απάνω Μεριά και η Κάτω Μεριά: Αυτοί είναι οι βασικοί οικισμοί του νησιού που έχουν το χαρακτήρα τους. Κάτω από τους βαθυπράσινους ελαιώνες υπάρχουν σκόρπια καθαρά και νοικοκυρεμένα σπιτάκια βαμμένα με χτυπητά ροζέ, κίτρινα χρώματα, με ώχρες και πορτοκαλιά, τριγυρισμένα από απλωμένα δίχτυα για τις ελιές. Εκεί και οι δύο εκκλησίες –ο Άγιος Σπυρίδωνας και η παλαιότερη ο Άγιος Νικόλαος–, κάμποσα παλιά λιοτρίβια με τις θεόρατες μυλόπετρες σκονισμένες από την εγκατάλειψη και –ω του θαύματος!– αμέτρητα παρατημένα αυτοκίνητα που βρήκαν στο καταπράσινο τοπίο του νησιού αιώνιο πάρκινγκ. Τους ελαιώνες και τους κυπαρισσώνες στο Μαθράκι διατρέχουν κάμποσοι τσιμεντόδρομοι και μερικοί περιπετειώδεις χωματόδρομοι οι οποίοι μας φέρνουν σε κάτι υποτυπώδη αλιευτικά καταφύγια –τα παραλίμανα, όπως τα λένε οι Μαθρακιώτες– δηλαδή το Αγγουρίδι, τις Απιδιές, το Φύκι και τον Κόντρακα. Κάποιες έρημες στενές βοτσαλωτές παραλίες, μερικές ξύλινες ψαρόβαρκες τραβηγμένες και ασφαλισμένες στις κροκάλες της ακτής και μερικά παμπάλαια ξύλινα βαρούλκα στον Κόντρακα είναι το παραθαλάσσιο σκηνικό του τόπου.

Φεύγουμε από την άκρη της αμμουδιάς Πιαδίνη η οποία τραβάει ως τις Πλάκες στο λιμάνι. Υπάρχει παραλιακός δρόμος αλλά απόψε είναι άβατος. Το αργιλώδες χώμα της ακτής –ο καγιάς– φεύγει με τις βροχές και βουλιάζει το δρόμο στη λάσπη. Πότε θα τσιμεντοστρωθεί; Κανείς δεν ξέρει... Από εδώ, κάθε έννοια κράτους φαίνεται πολύ πολύ μακρινή...

Από πάνω και δεξιόστροφα: 1. Η αμμουδιά στις Πλάκες. Η καλύτερη του νησιού. 2. Πέτρινο αγροτόσπιτο. Οι οικισμοί του νησιού είναι σπαρμένοι μέσα στους ελαιώνες. 3. Ο Άγιος Νικόλαος. Ωραία βαμμένη εξωτερικά αλλά εσωτερικά, το παλιό πέτρινο πάτωμα είναι καλυμμένο με μοντέρνο ροζ πλακάκι. 4. Παλιό μονοπάτι. Τέτοια πετρόχιστα μονοπάτια φτιάχτηκαν στο Μαθράκι με ομαδική εργασία τη δεκαετία του 1960.

Ερείκουσα ΗΜΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ο ΚΑΦΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑΣ – η χτεσινοβραδινή μας οικοδέσποινα – αχνίζει μπροστά στο παράθυρο με τις σκιές των ελαιώνων. Σήμερα, ο νοτιάς έχει πέσει και γύρισε στον μαΐστρο, τον αγαπημένο αέρα του Ιονίου. Σε λίγο πλέουμε βορειοανατολικά μέσα σε μια θάλασσα μελανή από τα σύννεφα. Η αρμύρα κυλάει στις ντισεράδες μας και ο μαΐστρος κάνει τα μάτια να δακρύζουν. Μπροστά μας η Ερείκουσα με τις υπόλευκες καμπύλες των πράσινων λόφων της. Στρίβοντας τον κάβο Κάτεργο μπαίνουμε στο γαλίνιο λιμανάκι του Πόρτο. Δίπλα

στον μώλο ξεκινάει το ξανθό φρύδι μας ωραίας αμμουδιάς με ήσυχα νερά, κρυστάλλινα.

Με ένα δυνατό πάθος για το νησί του ο πρόεδρος Χρίστος Κατέχης μάς λέει για το πώς οι Κερκυραίοι σαμποτάρουν τη δημιουργία ενός σωστού λιμανιού στη Βόρεια Κέρκυρα. Στο νησί ζουν καμιά ογδονταριά Ελληνες. Και περίπου 30 Αλβανοί όλοι παραγωγικοί και προκομμένοι.

Ξεκινάμε την περιήγηση της Ερείκουσας, ενός απέραντου ελαιώνα με περισσότερα από 30.000 δέντρα πολιορκημένα από τις βαθυπράσινες λόγχες των κυπαρισσιών. Μόνο που εδώ φουντώνουν και τα ρεϊκία, απ' όπου πήρε το νησί το όνομά του (παλιότερα οι χάρτες το έλεγαν Μερλέρα). Φουντώνουν και τα αγριολούλουδα που σκεπάζουν τον τόπο ολοχρόνις. Στην άκρη της αμμουδιάς του Πόρτο πίσω από το λόφο με τον ερειπωμένο ανεμόμυλο βρίσκονται οι δύο εκκλησίες του νησιού – ο Άγιος Νικόλαος και η Αγία Τριάδα με το ωραίο σκαλιστό καμπαναριό του 1584, το αρχαιότερο μνημείο του νησιού. Εδώ και το σχολείο, δυο μαθητές – η Ελληνίδα Ελένη Κατέχη και ο Αλβανός Βίκτωρ Κόλα – κι η δασκάλα τους Γεωργία Κοπάνη σήμερα ψήνουν κουλουράκια και μας κερνάνε.

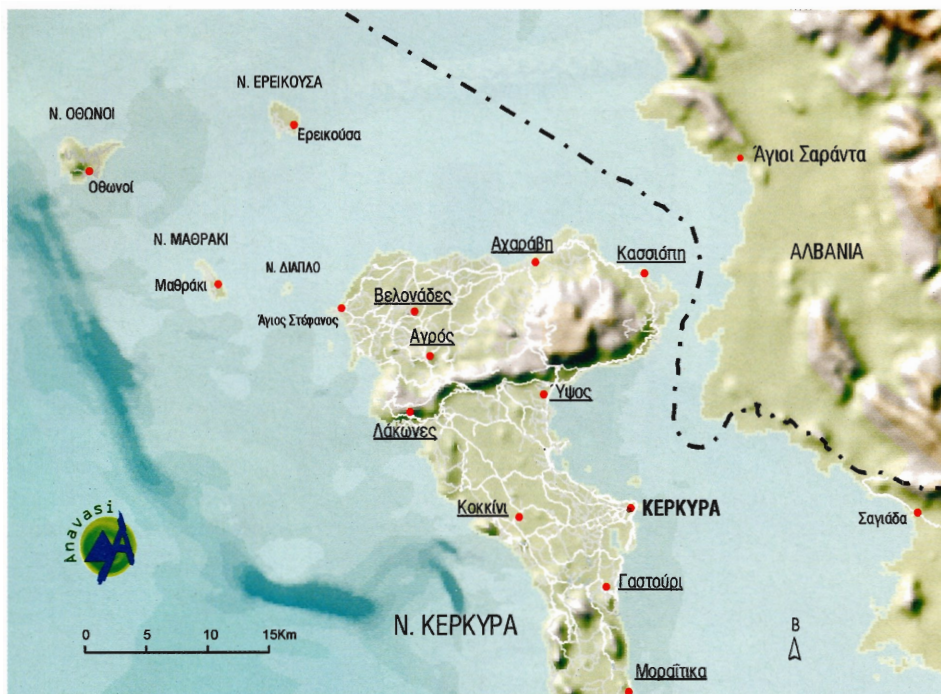
Ανηφορίζουμε μέσα στις ελιές στα Παλιοκάλυβα και κατηφορίζουμε στην μεγάλη αμμουδιά στο Μπραγκίνι. Λίγες αμμοθίνες, περισσότερα κρινάκια και άφθονη γαλήνη. Το νερό γυαλίζει απέναντι από τα βουνά της Αλβανίας. Διασχίζουμε το βορινότερο άκρο του νησιού το Ημεροβίγλι, το οποίο είναι όντως ήμερο αλλά επιδεικτικά γυμνό από δέντρα, αφού μια πυρκαγιά το 1987 εξόρισε για πάντα 1.000 στρέμματα κυπαρίσσια από εδώ (φήμες λένε ότι την άναψαν κυνηγοί για να βρίσκουν τα χτυπημένα τρυγόνια! Κακίες...). Επιστρέφουμε στην κοιλάδα στο κέντρο του νησιού, περνάμε από τα Νικολάτικα, τα Δέντρα, τα Γκριτζιάτικα, την Τούρη (οικισμοί χαμένοι μέσα στους ελαιώνες), περνάμε από το Φύκι, ένα υποτυπώδες αλιευτικό καταφύγιο με λίγα σπιτάκια. Το βράδυ ο Χρίστος μάς κάνει το τραπέζι στο σπίτι του και απολαμβάνουμε ένα εξαιρετικό σοφρίτο. Νόστιμο όπως το νησάκι μας.

Οθωνοί ΗΜΕΡΑ ΤΡΙΤΗ

ΠΡΩΙΝΟΣ ΚΑΦΕΣ. Φεύγουμε παραπλέοντας την Ερεϊκούσσα και βγαίνουμε εντελώς όρτσα στον μαλακό μαϊστρο μπροστά από τους Οθωνούς. Σε λίγο είμαστε κάτω από τον μεγάλο καλοφτιαγμένο –ξαναχτισμένο μετά τον βομβαρδισμό του από τους Γερμανούς στον πόλεμο– φάρο. Οι Οθωνοί είναι το μεγαλύτερο από τα τρία νησιά. Για πολλούς το ομορφότερο. Το πλοίο της γραμμής πάνει στον μόλο της Αμμου αφού το ασφαλέστατο λιμανάκι στα Αυλάκια θέλει πολλή δουλειά ακόμη για να γίνει σοβαρό λιμάνι. Ολόγυρα πολλά σπίτια, μαγαζιά, εξοχικά. Εδώ πλέον μιλάμε για σωστό παραλιακό οικισμό· είναι και ο μεγαλύτερος του νησιού. Οι πρώτοι οικιστές των Οθωνών –και για την ακρίβεια οι πρώτοι οικιστές των Διαποντίων– εγκαταστάθηκαν στα βουνά και στις ραχούλες του νησιού για τον φόβο των πειρατών. Σήμερα πια οι Οθωνιώτες έχουν μετακομίσει στην γαλήνια αμμουδιά της Αμμου. Κοινωνικά το νησί είναι πιο ζωντανό από τα άλλα δύο, υπάρχουν κάμποσα ενοικιαζόμενα δωμάτια και τρεις τέσσερις ταβερνούλες στο λιμάνι, υπάρχει λιμενικός σταθμός και αστυνομία. Και εδώ ο πρόεδρος λέγεται Κατέχης. Όλοι στα Διαπόντια είναι Κατέχηδες –από του παλαιότατους οικιστές οι οποίοι κατείχαν νησιά– και ακολουθούν οι Αργυροί, οι Καοίμηδες, οι Μάστορες και οι Μουζακίτηδες. Προλαβαίνω πριν από τη βόλτα να δω τον Γιώργο Παπαστεφάνου –έναν από τους επώνυμους επισκέπτες των Οθωνών– στο υπέροχο σπίτι του γιατρού Κωνσταντίνου Χρυσάνθου. Μέσα από τα λόγια του οι ελαιώνες, τα κυπαρίσσια και τα πέτρινα σπίτια του νησιού λάμπουν με ένα αυστηρό ελληνικό φως θρυμματισμένο από τις μικρές σκιές του ευρωπαϊκού κιαροσκοπού. Το μεσημέρι προλαβαίνουμε να κάνουμε μια καλή βουτιά. Πλέουμε προς την αμμουδιά της Καλυψώς καβατζάροντας τον κάβο του Φανού (Φανό λένε τους Οθωνούς μέχρι σήμερα οι Ιταλοί). Η αμμουδιά είναι εκτυφλωτικά λευκή και το τοπίο με τα κοφτά βράχια που κρέμονται ολόγυρα είναι αληθινά εντυπωσιακό. Τα νερά δε έχουν αυτό το βαθυγάλο τirkουαζ του Ιονίου και ο βυθός είναι επιβλητικός με μεγάλα χορταριασμένα μονόπετρα πάνω στην βαθιά αμμουδιά που στραφταλίζει από τα μυριάδες κοχυλάκια. Ψάρια, όχι! Η απομόνωση των Διαποντίων ήταν εδώ και δεκαετίες η χαρά κάθε είδους παρανομίας (το νησί ήταν στέκι των ιταλικών λαθρεμπορικών για χρόνια). Γυρνώντας πίσω το απόγευμα δίνουμε πάντως ένα ροφό στον κυρ Σπύρο της ταβέρνας «Νέα Υόρκη» για ένα καλό παραδοσιακό μπουρδέτο. Το γλυκό απόγευμα απολαμβάνουμε την βόλτα στα Κασιμάτικα, στα Βιτζεντζάτικα, στα Μαστοράτικα, στους σκόρπιους οικισμούς με τα χαμένα σπίτια μέσα στους ελαιώνες και τις σταχτιές «γράμπες», τις πέτρινες μάντρες δηλαδή που συγκρατούν το χώμα. Φτάνουμε στη Δάφνη, ένα πέτρινο χωριουδάκι τριγυρισμένο από πεζούλες με ελιόδεντρα, και καταλήγουμε στο υπέροχο Χωριό το πιο «χωριό» από όλα στα Διαπόντια, με τα λιγοστά σπιτάκια χτισμένα κοντά κοντά, στεφανωμένα με πέτρινες μάντρες και φραγκοσυκιές και στο ψηλότερο σημείο την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου. Ένα μικρό μονοπάτι μέσα από τα εγκαταλειμμένα πλέον χωράφια, ανάμεσα στα ασπαλάθια και τις θεριεμένες αγριαγκαθιές μας φέρνει στο χείλος ενός γκρεμού στις Γράβες, πάνω από την αμμουδιά της Ξυλοσυρμής. Ο ήλιος δύει στο Ιόνιο. Όλα είναι ρόδινα, μοσχοβολάνε φασκομηνιά και πυρωμένη πέτρα και τα πιο ικανά μάτια διακρίνουν τις ιταλικές ακτές στη δύση. Τοπίο δυνατό τραχύ, απέναντι από την θηλυκή γαλήνη των ελαιώνων. Αύριο, πλήρη για τον Άγιο Στέφανο. Επιστροφή. Άλλα ταξίδια μας περιμένουν...

26610-33.555, Κωνσταντίνος Κατέχης 26630-72.157).

ΦΑΓΗΤΟ

Το καλοκαίρι, λόγω του τουρισμού, λειτουργούν κάμποσα εστιατόρια. Εκτός από τα τυπικά πιάτα της Κέρκυρας τα νησιά φημίζονται για τις πίτες τους και για τις πατάτες τους (ψάψτε για την τοπική πατατόπιτο).

ΘΑ ΠΑΤΕ

Τα Διαπόντια βρίσκονται έξω από τις βορειοδυτικές ακτές της Κέρκυρας. Απέχουν 5 ν. μίλια το Μαθράκι, 6 ν. μ. η Ερεϊκούσα και 12 ν. μ. οι Θεωνοί.

Με πλοίο Το «Αλέξανδρος» κάνει το δρομολόγιο από το λιμάνι της Κέρκυρας (Λιμεναρχείο 26610-40.002) με τέσσερα δρομολόγια την εβδομάδα το καλοκαίρι και το «Πήσαςος» από το λιμάνι του Αγίου Στεφάνου με τρία δρομολόγια την εβδομάδα το καλοκαίρι. Το καλοκαίρι υπάρχουν επίσης εκδρομικά σκάφη από Σιδάρι και Αγίο Στέφανο. Τα νησιά αποκλείονται εύκολα από τον κακό καιρό.

Με το φουσκωτό σας (αν είστε έμπειροι στη θάλασσα). Θα βρείτε καλή γλίστρα στον Αγίο Στέφανο, αλλά προσοχή στους αλαφροκέρδες της περιοχής, διότι εμάς μας έκλεψαν τον κρίκο του ιμάντα από το τρέιλερ και ταλαιπωρηθήκαμε να βγάλουμε έξω το σκάφος. Το πάρκινγκ, εκτός από επισφαλές, είναι επίσης πολύ μικρό.

ΜΑΘΡΑΚΙ

Το βραδάκι στο μαγαζί του Γιάννη Αργυρού, πρόεδρου της κοινότητας, είναι μαζεμένη η νεολαία του νησιού. Δηλαδή, πέντε άτομα που μένουν εδώ όλο το χρόνο μαζί με καμιά εξηνταριά συνταξιούχους. Το Μαθράκι όπως και τα υπόλοιπα Διαπόντια –όλα έχουν ανάλογη ιστορία– άρχισε να αδειάζει δραματικά μετά τη δεκαετία του 1960 και οι κάτοικοι του μετανάστευσαν αναζητώντας καλύτερη ζωή. Κάποιοι συνταξιούχοι πλέον επέστρεψαν, κάποιοι άλλοι γυρίζουν τα καλοκαίρια στα ανακαινισμένα τους σπίτια. Σήμερα ζουν στο νησί 60 - 70 άτομα. Τα καλοκαίρια περισ-

σότεροι. Είναι και οι περαστικοί ταξιδιώτες με τα σκάφη και την πολύχρωμη ανεμελιά των διακοπών που ελαφραίνουν την ερημιά.

ΔΙΑΜΟΝΗ

Τα νησάκια είναι ελάχιστα ανεπτυγμένα τουριστικά. Στο **Μαθράκι** θα βρείτε λιγοστά μέτρια ενοικιαζόμενα δωμάτια (Απόστολος Αργυρός 26630-79.937, Χρίστος Αργυρός 26630-71.652, Κώστας Αργυρός 26630-95.573) και ένα μικρό στοιχειώδες ξενοδοχείο (Αναστάσιος Κασίμης 26630-72.213).

Στην **Ερεϊκούσα** θα βρείτε ένα καλό ξενοδοχείο κοντά στο κύμα (Σταυρούλα Κατέχη 26630-71.555) και μερικά ενοικιαζόμενα δωμάτια (Αγγελική Κατέχη 26630-71.821).

Στους **Θεωνούς**, καλύτερη επιλογή είναι το καινούργιο νοικοκυρεμένο ξενοδοχείο Καλυψών (26630-71.578, με ωραία θέα στην Αρμό) και ακόμη αρκετά ενοικιαζόμενα δωμάτια (Χαράλαμπος Κατέχης 26630-71.715, Αναστάσιος Κατέχης 26630-72.419, Δημήτριος Κατέχης

ΕΡΕΙΚΟΥΣΑ

Η Ερεϊκούσα είναι πιο μαζεμένη από το Μαθράκι, τα σπιτάκια της είναι κάπως συγκεντρωμένα. Θαυμάσιες καινούργιες ξύλινες πινακίδες κάνουν εύκολη την περιήγηση. Δοκιμάζοντας το εξαιρετικό ντόπιο σοφρίτο θα δείτε ότι το ντόπιο λάδι είναι γευστικό, αλλά πολύ λεπτό και αραιό, όπως το λάδι της Κέρκυρας και των άλλων Ιόνιων Νησιών. Αλλά είναι νόστιμο.

Στο **Μαθράκι**, πάνω από το λιμάνι, θα φάτε καλά στα Δελφίνια (26630-71.853) φρέσκο ψάρι, αστακούς και τοπικά πιάτα (μπουρδέτο –αν βρείτε με κουκόψαρο–, παστιτσάδες, λαδερά και λοιπά). Στο μαγαζί του Γιάννη (ή Τάκα Τάκα, 26630-72.108) στην άκρη της παραλίας θα βρείτε επίσης καλό φαγητό και ψάρι, ενώ ανακ και κάτι πρόχειρο θα βρείτε στο μπακάλικο του Γέν (26630-71.600).

Στην **Ερεϊκούσα** το καλύτερο φα-

Είναι ένα βαθυπράσινο σύνορο της χώρας στο μπλε της Αδριατικής

γντό έχει η κουζίνα του ξενοδοχείου, όπου η κυρία Σταυρούλα Κατέχη κάνει σπιτικό φαγητό (μπουρδέτο, σοφρίτο, πατατόπιτες, μπουρέκι, γεμιστά κ.λπ.) με ντόπια υλικά και έχει και φρέσκα ψαράκια. Πρόχειρο φαγητό θα βρείτε και στο Πόρτο Μερλερά, κοντά στο λιμάνι και στο αρκετά καλό καφέ μπαρ Οσας.

Στους **Οθωνούς** πάνω στο δρόμο της Αμμου υπάρχουν τέσσερις καλές ψαροταβέρνες. Κορυφαία η «Νέα Υόρκη» [26630-71.581], και ακολουθούν ο Κατρόκιος [26630-71.582], ο Μικρός [26630-71.578 και ένα καταπληκτικό παλιό μπακάλικό διπλό] και η Λοκάντα [26610-33.555]. Παντού θα βρείτε φρέσκο ψάρι και αστακούς, ενώ κατά παραγγελία μπορείτε να φάτε ντόπια φαγητά όπως πατατόπιτα, πίτα με πεταλίδες, μπουρδέτο, παστιτσάδες και τέτοια.

Μαθράκι:

Κοινότητα 26630-71.200, Αγροτικό Ιατρείο 26630-71.676
Ερεϊκούσσα: Κοινότητα 26630-71.303, Αγροτικό Ιατρείο 26630-71.505, Αστυνομία 26630-72.400.

Οθωνοί: Κοινότητα 26630-72.132, Αγροτικό Ιατρείο 26630-71.550, Αστυνομία 26630-71.592, Λιμενικός Σταθμός 26630-72.200.

→ Αν θέλετε να έρθετε με φουσκωτό από Αθήνα μια καλή λύση είναι το πλοίο από Πάτρα για Κέρκυρα, οπότε γλιτώνετε πολλά χιλιόμετρα τράβηγμα. Αν έχετε πάντως σκάφος πάνω από 5 μέτρα μη δοκιμάσετε να οδηγήσετε από Κέρκυρα - Αγίο Στέφανο για να το ρίξετε: θα χορίστε πολύ στους στενούς επαρχιακούς δρόμους. Προτιμήστε να το ρίξετε από τη μαρίνα στις Γουβιές [26610-91.990] στην πόλη της Κέρκυρας.

ΟΘΩΝΟΙ

Αυτό είναι το μεγαλύτερο από τα τρία νησιά και το πιο οργανωμένο. Γι' αυτό το προτιμούν οι ταξιδιώτες της θάλασσας. Το βράδυ στην ταβέρνα -εκατόχρονο καφενείο το κτίριό της, λένε μοιραστήκαμε το μπουρδέτο μας με πέντε Ιταλούς θαλασσοπόρους που ήρθαν εκδρομή από το Οτράντο. Μοιράστηκαν και αυτοί μαζί μας τον τόνο που έπιασαν με τη συρτή. Μοιραστήκαμε τα φοβερά Barolo που έβγαλαν από την κοιλιά του σκάφους τους. Μοιραστήκαμε και τα τραγούδια της κιθάρας τους που μας ταξιδεύουν στην ελληνόφωνη Καλαβρία. Δίνω και παίρνω: το ταξίδι του πολιτισμού ανάμεσα στις γύρω θάλασσες και στις στεριές συνεχίζεται τρεις χιλιάδες χρόνια τώρα.

ΤΙΝΑ ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ

→ Πολλή προσοχή στον καιρό: ο μάιστρος επικρατεί το καλοκαίρι, αλλά οι ξαφνικοί νοτιάδες του Ιονίου είναι οι χειρότεροι. Υπολογίστε μεγάλο μήκος κύματος και πολλά σουέλ.

→ Αν πρέπει να πλεύσετε γύρω από το Μαθράκι, κάντε το πολύ ανοικτά από τις ακτές. Το νότιο και δυτικό κομμάτι του νησιού -ανάμεσα στις νησίδες Πλατεία και Τραχιά- είναι σπαρμένο με ξέρες και υφάλους που σκώνονται έως και λίγους πόντους κάτω από το νερό. Οι ναυτικοί χάρτες δεν έχουν όλους τις υφάλους και καλύτερος σύντροφός σας είναι το βυθόμετρο. Εξαιρετική προσοχή στα νερά γύρω από την Τραχιά!

→ Στο κέντρο του λιμανιού στο Πόρτο θα δείτε ένα παμπάλαιο μώλο με τρεις δέστρες. Με τίποτα μην οδηγήσετε σκάφος από το νερό μεταξύ του μώλου και της ακτής: το νερό είναι μόλις είκοσι πόντους ρηχό! Και προσοχή στις σπιλιάδες του βοριά!

→ Στους Οθωνούς τα νερά γύρω από τα Αυλάκια είναι σφάχτης καθώς σκώνουν ρηχά κεφάλια πολύ επικίνδυνα με μπου-

νάσα οπότε και δεν φαίνονται. Οδηγείτε αργά αργά περίπου ένα μίλι πριν μπειτε και με σύμβουλο το πάντα αναμμένο βυθόμετρο.

→ Μερμνήστε σε όλες τις διαδρομές στα Διαπόντια να έχετε έξτρα καύσιμα. Στα νησιά δεν υπάρχει ούτε στάλα, και το κοντινότερο βενζινάδικο είναι στον Αρίλλα ή στο Σιδάρι. Δηλαδή μίλια από εκεί που θα ξεμεινετε...

→ Ευκολίες στα λιμάνια των νησιών δεν υπάρχουν. Σημειώστε: στο Μαθράκι θα βρείτε νερό και ρεύμα, στην Ερεϊκούσσα νερό και στους Οθωνούς δεν θα βρείτε τίποτα.

→ Μπορεί οι καλοκαιρινές μπουανάτσες να δείχνουν ότι τα πράγματα είναι ευκολότερα, αλλά μην κάνετε το αστείο και βγείτε για τα νησιά με φουσκωτό μικρότερο από 4 μέτρα. Και πάντα να έχει πολυεστερική γάστρα. Το Ιόνιο καθόλου δεν αστειεύεται.

Ευχαριστούμε τον καπετάνιο μας Σταύρο Καστρινάκη ο οποίος προσφέρθηκε να μας ταξιδέψει με το σκάφος του στα Διαπόντια. Η συμβολή του στο να γραφτεί το κομμάτι ήταν σημαντική.

